

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt mandag den 17. februar 2020

Sag 133/2019

Anklagemyndigheden

mod

T1

(advokat Jakob Skaarup Arrevad)

T2

(advokat Jacob Goldschmidt)

T3

(advokat Betina Hald Engmark)

T4

(advokat Luise Høj)

og

T5

(advokat Niels Ulrik Heine)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 13. februar 2019 og af Østre Landsrets 13. afdeling den 7. juni 2019.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Jens Peter Christensen, Jan Schans Christensen og Jens Kruse Mikkelsen.

Påstande

T1, T2, T3, T4 og T5 har nedlagt påstand om, at de omhandlede rapporter i bilagsgruppe 46 og 49 ikke kan dokumenteres under hovedforhandlingen.

Anklagemyndigheden har principalt nedlagt påstand om, at det i medfør af retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5, tillades anklagemyndigheden at dokumentere de omhandlede rapporter i bilagsgruppe 46 og 49, dog således at passager, der udtaler sig om forhold, som beror på en bevismæssig vurdering, som det tilkommer retten at foretage, ikke kan dokumenteres.

Anklagemyndigheden har subsidiært nedlagt påstand om stadfæstelse.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om, at såfremt det ikke tillades anklagemyndigheden at dokumentere de omhandlede rapporter i bilagsgruppe 46 og 49, skal bestemmelsen om, at forsvarerne inden for en økonomisk ramme på 250.000 kr. + moms med tillæg af omkostningerne ved eventuel afhjæmning kan antage revisionsmæssig bistand, ophæves.

Sagsfremstilling

Ved anklageskrift af 18. december 2018 blev der rejst tiltale mod en række personer og selskaber for omfattende moms- og skatteunddragelser efter straffelovens § 289, jf. momsloven og kildeskatteloven.

Under straffesagens behandling i byretten opstod der spørgsmål om, hvorvidt en række bilag, som var inddelt i to bilagsgrupper – bilagsgruppe 46 og bilagsgruppe 49 – kunne dokumenteres.

Ved kendelse af 13. februar 2019 bestemte Københavns Byret, at de omhandlede rapporter i bilagsgruppe 46 og 49 kunne dokumenteres under sagen, dog således, at passager, der udtalte sig om forhold, som beror på en bevismæssig vurdering, der tilkommer retten at foretage, ikke kunne dokumenteres. Retten godkendte samtidig, at forsvaret inden for en økonomisk ramme på 250.000 kr. kunne antage revisionsmæssig bistand. I kendelsen hedder det bl.a.:

”De omhandlede rapporter i bilagsgruppe 46 og 49 er udarbejdet af revisionsuddannede ansatte ved politiet. Retten finder, at der herved ikke er tale om sådanne erklæringer eller vidnesbyrd, som er udstedt i medfør af offentligt hverv, at de kan tillades dokumenteret i medfør af retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5.

Rapporterne er udarbejdet på baggrund af sagens materiale, herunder fra SKAT. Det fremgår af rapportererne, hvilket materiale der har dannet grundlag for udarbejdelsen af rapportererne, hvilke faktiske oplysninger der er anvendt, og hvordan analyser, afstem-

ninger og opgørelser er foretaget, herunder de beregninger, som danner baggrund for de tal, der er anført i anklageskriftet.

Det er oplyst, at de revisionsuddannede ansatte, der har udarbejdet rapporterne, vil blive indkaldt under hovedforhandlingen for at afgive forklaring, og at rapporterne ønskes dokumenteret i forbindelse hermed, hvorunder forsvarerne kan stille spørgsmål om rapporterne og de foretagne opgørelser.

Under disse omstændigheder, og da der ikke findes at være fremkommet oplysninger, som taler herimod, finder retten, at rapporterne undtagelsesvis kan dokumenteres under sagen, jf. retsplejelovens § 871, stk. 4, dog således, at passager, der udtaler sig om forhold, som beror på en bevismæssig vurdering, som det tilkommer retten at foretage, ikke kan dokumenteres.

Der er ikke herved taget stilling til bevisværdien af rapporterne, som vil bero på sagens bevisligheder i øvrigt, herunder de indsigelser, der måtte være fra forsvarerne.

Af hensyn til forsvarets mulighed for at efterprøve de opgørelser, der danner grundlag for opgørelserne i anklageskriftet samt henset til sagens omfang, godkender retten, at forsvaret inden for en økonomisk ramme på 250.000 kr. + moms med tillæg af omkostningerne ved evt. afhjæmning kan antage revisionsmæssig bistand.”

Ved kendelse af 7. juni 2019 stadfæstede Østre Landsret byrettens kendelse. I kendelsen hedder det bl.a.:

”Dette kæremål angår i første række spørgsmålet om, hvorvidt rapporterne i bilagsgruppe 46 og 49 er omfattet af retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5, hvorefter erklæringer og vidnesbyrd, der er udstedt i medfør af offentligt hverv, kan benyttes som bevismidler under hovedforhandlingen og oplæses.

Det fremgår af sagen, at de omhandlede rapporter alle er udarbejdet af ansatte ved politiet med særlig revisionskyndig baggrund. Det fremgår desuden, at rapporterne i bilagsgruppe 49 er udarbejdet på anklagemyndighedens anmodning, at rapporterne i bilagsgruppe 46 er udarbejdet efter anmodning fra Særlig Efterforskning Øst, og at der har været et løbende samarbejde mellem anklagemyndigheden og de ansatte ved politiet, der har udarbejdet rapporterne. De omhandlede rapporter er således ikke udarbejdet af revisorer, der er omfattet af revisorlovens regler om bl.a. uafhængighed, og er ikke omfattet af revisorlovens § 16, hvorefter revisor er offentlighedens tillidsrepræsentant ved udførelsen af revision eller afgivelse af andre erklæringer med sikkerhed, der er beregnet, eller må påregnes, fremvist over for tredjeparter, jf. revisorlovens § 1, stk. 2.

Det fremgår af de omhandlede rapporter i bilag 46, at der i rapporterne foretages en rubricering af foreliggende umiddelbare skriftlige bevisdata, der indebærer en vurdering af sammenhængen mellem ind- og udbetalinger. Rapporterne i bilag 49 indeholder tillige en kvalificering af foreliggende umiddelbare skriftlige bevisdata og i forlængelse heraf en beregning af momstilsvaret og A-skat samt AM-bidrag.

Rapporterne indeholder således ikke alene objektive bevisdata.

På denne baggrund finder landsretten, at de omhandlede rapporter i bilagsgruppe 46 og 49 ikke kan anses for omfattet af retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5, eller en analogi heraf. De kan således ikke uden rettens tilladelse benyttes som bevismidler under hovedforhandlingen.

Spørgsmålet er herefter, om retten undtagelsesvist efter retsplejelovens § 871, stk. 4, bør tillade, at rapporterne anvendes som bevismidler.

1899-udkastet til lov om strafferetsplejen indeholdt i § 248 en bestemmelse, der i det væsentlige er identisk med retsplejelovens § 871. Bemærkningerne til § 248 udtaler s. 475, at det er et af udkastets hovedprincipper, at bevismaterialet, så vidt det er muligt og for sagen gavnligt, skal forelægges i den oprindeligste skikkelse, hvori det overhovedet forefindes, til umiddelbar iagttagelse for den dømmende ret. Om stk. 3 udtales det s. 477, at denne regel vil kunne finde en med paragraffen stemmende anvendelse, f.eks. med hensyn til optegnelser, som en dræbt person har gjort umiddelbart før sin død, en skriftlig tilståelse af tiltalte, breve, hvori vidner eller skøns mænd udtaler sig i strid med deres udsagn for retten, og hvis indhold således vil være af vigtighed for bedømmelsen af deres troværdighed.

Det må anses for utvivlsomt, at sagens omfattende materiale i form af fakturaer og kontoudtog ikke blot kan forelægges retten i sin umiddelbare skriftlige form, men at der tillige er behov for en rubricering af materialet, der indebærer en vurdering af sammenhængen mellem ind- og udbetalinger, som foretaget i rapportererne i bilagsgruppe 46, samt tillige en kvalificering af oplysningerne (opgørelse af omsætning, fordeling på varer og ydelser) og i forlængelse heraf en beregning af momstilsvær, A-skat og AM-bidrag, som foretaget i rapportererne i bilagsgruppe 49.

For så vidt angår rapportererne i bilagsgruppe 46 ses der dels at være tale om optællinger baseret på det umiddelbare bevismateriale, dels en umiddelbar sammenholdelse af udbetaling fra et selskab til et andet selskab ud fra en sammenholdelse af datering, beløb samt anvisningstekst på kontoudtog. Ved angivelsen af sammenhængen mellem ind- og udbetalinger er der herved foretaget en vurdering, der er baseret på angivne, kendte kriterier, og som må anses for let efterprøvelig.

For så vidt angår rapportererne i bilag 49 ses der at være tale om en optælling af antal fakturaer, herunder beløb, sammenholdt med indsætninger angivet på det pågældende selskabs bankkontoudtog. Der er nøje redegjort for databehandlingen af fakturaerne. Herved er en angivelse af omsætningen fremkommet. Der er på denne baggrund beregnet momstilsvær og A-skat/AM-bidrag og foretaget en sammenholdelse med den af Skat foretagne beregning. Opgørelsen af omsætningen må anses for at indeholde en vurdering, der er foretaget ud fra angivne, kendte kriterier. Vurderingen og kriterierne herfor må anses for at være i princippet let efterprøvelig for revisionskyndige.

Det fremgår af sagen, at forsvarerne ikke har deltaget i processen med udarbejdelse af rapportererne, herunder ved forelæggelse af udkast, mulighed for at stille spørgsmål mv.

Landsretten finder, at det afgørende for, om rapporter af denne karakter, der i princippet som ovenfor anført må anses for nødvendige i en sag som denne, og som er udarbejdet af politiet med – i et vist omfang – anklagemyndighedens medvirken, kan tillades anvendt som bevismiddel, er, om de tiltalte og deres forsvarere fuldt ud har mulighed for at efterprøve de optællinger og vurderinger, som rapporterne indeholder.

Under hensyntagen til rapporternes karakter finder landsretten, at dette hensyn fuldt ud kan varetages ved, at forsvaret får stillet tilstrækkelige midler til rådighed til sagkyndig revisionsmæssig bistand. Hertil kommer, at forsvaret kan stille spørgsmål under afhøringen af de medarbejdere, der har udfærdiget rapporterne. Landsretten finder ikke grundlag for at tilsidesætte byrettens skøn, hvorefter forsvaret for alle de tiltalte kan antage en sådan bistand inden for en samlet økonomisk ramme på 250.000 kr. med tillæg af moms og med tillæg af omkostninger ved en eventuel afhjemling i retten af den antagne bistand. Det bemærkes herved, at dokumentation af de omhandlede rapporter således ikke indebærer, at disse lægges uprøvede til grund.

Landsretten tiltræder, at passager, der udtaler sig om forhold, som beror på en bevismæssig vurdering, som det tilkommer retten at foretage, ikke kan dokumenteres.

De i bilag 46 og 49 omhandlede rapporter kan herefter med den ovenfor anførte begrænsning anvendes som bevis under hovedforhandlingen, jf. retsplejelovens § 871, stk. 4.”

Anbringender

T1, T2, T3, T4 og T5 har til støtte for påstanden anført navnlig, at der er ikke tale om sådanne erklæringer eller vidnesbyrd, der er udstedt i medfør af offentligt hverv, som kan tillades dokumenteret i medfør af retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5, da rapporterne er udfærdiget af ansatte ved politiet.

Der er hverken i retsplejeloven, forarbejderne eller retspraksis grundlag for en antagelse af, at ansættelse ved politiet kan betragtes som et offentligt hverv i den sammenhæng, der er relevant for nærværende kæremål. Anklagemyndighedens henvisning til, at indretningen i samfundet har ændret sig, kan ikke føre til, at politirapporter kan anses for omfattet af bestemmelsen.

Det bestrides, at det afgørende for, om dokumentation kan stilles, er udstederens faglige forudsætninger for at kunne afgive erklæring på det pågældende område.

Det bestrides endvidere, at dokumentation kan tillades under henvisning til, at de pågældende ansatte er underlagt objektivitetsprincippet i medfør af retsplejelovens § 96, stk. 2.

Princippet om bevisumiddelbarhed efter retsplejelovens § 880 medfører, at rettens bedømmelse af bevisernes vægt ikke er bundet af lovregler, men det giver ikke politiet en fri adgang til at dokumentere hvad som helst.

Der er tale om ensidigt udfærdiget materiale, der er produceret af politiet, hvilket tilsidesætter hensynet til bevisumiddelbarhedsprincippet, der ligger til grund for retsplejelovens § 871.

Retsplejelovens § 871, stk. 4, er en undtagelsesbestemmelse, og de omhandlede rapporter kan heller ikke dokumenteres efter retsplejelovens § 871, stk. 4, idet der ikke er tale om en sådan ekstraordinær situation som forudsat i retsplejelovens § 871, stk. 4, 1. pkt.

Det fremgår af bemærkningerne til 1899-udkastet til lov om strafferetsplejens § 248 – der i det væsentlige er identisk med retsplejelovens § 871 – at reglen kan tænkes anvendt i tilfælde, hvor der ikke kan gives forklaring grundet dødsfald, hvor nærtstående er undtaget fra vidnepligt og udtaler sig i strid med deres tidligere udsagn, og hvor dokumentationen kan være af vigtighed for bedømmelsen af deres troværdighed.

Anklagemyndigheden har med rapporterne forsøgt at udvide anvendelsesområdet for § 871, og har inddraget materiale, der er tilbageværet som led i politiets efterforskning på linje med andre rapporter, hvilket er retssikkerhedsmæssigt betænkeligt.

Der er tale om en ny praksis hos anklagemyndigheden, hvor man er begyndt at ansætte sagskyndige til at bistå med denne type rapporter. Når der er tale om en ny praksis hos anklagemyndigheden, er det i sig selv betænkeligt at tillade dokumentation efter undtagelsesbestemmelsen i § 871, stk. 4, da der ikke er tale om en undtagelsessituation.

Det fremgår bl.a. af betænkning nr. 1066/1986, s. 279 ff., at anklagemyndigheden alene kan dokumentere rapporter, hvis de er udfærdiget af uafhængige revisorer, der har udfærdiget dem under strafansvar, og hvis forsvaret kan få revisionsmæssig bistand, hvilket også støttes af retspraksis, jf. bl.a. UfR 1997.676H og UfR 2003.292H. Højesteret har i disse afgørelser lagt vægt på, at der var tale om uafhængige revisorer, at forsvaret havde adgang til at kommentere

udkast til revisionsberetninger, og at forsvarerne havde adgang til at begære andre sagkyndige indkaldt.

I den foreliggende sag er der ikke tale om erklæringer, der er udstedt i medfør af offentligt hverv adskilt fra påtalemyndigheden.

Anklagemyndigheden har haft instruktionsbeføjelsen, og forsvaret har ikke haft adgang til den daglige korrespondance, der er udvekslet, og anklagemyndigheden har ikke redegjort for, i hvilket omfang der har været kontakt mellem de revisoruddannede politiansatte og anklagemyndigheden i tilknytning til udarbejdelsen af rapporterne. Der har endvidere været risiko for påvirkning af vidnerne på baggrund af det tætte samarbejde.

Det forhold, at tallene i rapporterne er lavere end SKAT's vurdering, viser, at der er tale om en talbearbejdning, som ikke er objektiv, men udtryk for til- og fravalg i forbindelse med opstillingerne.

De omhandlede rapporter i bilagsgruppe 46 og 49 bør ikke indgå og anvendes under sagen, da rapporterne ikke er udfærdiget af uafhængige sagkyndige, og da forsvaret ikke har mulighed for at undersøge uafhængigheden og opdraget.

Forsvaret har heller ikke haft mulighed for at stille spørgsmål eller indflydelse på udformningen af spørgsmålene til de pågældende, og kan først stille spørgsmål, når de pågældende afhøres i retten.

Bestemmelsen om, at forsvarerne inden for en økonomisk ramme på 250.000 kr. kan antage revisionsmæssig bistand, skal stadfæstes, idet der er tale om en fast praksis, hvorefter forsvaret kan modtage et beløb til revisionsmæssig bistand, og ud fra objektivitetsprincippet og ligestillingsprincippet bør forsvaret ikke være afskåret fra en sådan bistand.

Anklagemyndigheden har til støtte for den principale påstand anført navnlig, at det i praksis er fast antaget, at revisionserklæringer, der er udarbejdet af uafhængige revisorer eller andre, kan benyttes som bevis i medfør af retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5, jf. f.eks. UfR 1980.77H, UfR 1997.676H og UfR 2003.292H.

Det fremgår imidlertid ikke af Højesterets praksis, at det er en forudsætning for at tillade dokumentation efter retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5, at rapporterne er udarbejdet af personer, der ikke er ansat i politiet, og Højesteret har tidligere kun forholdt sig til situationer, hvor de sagkyndige ikke var ansatte i politiet, og hvor Højesteret foretog en samlet, konkret vurdering af, om dokumentation kunne ske. Der kan derfor ikke slutes modsætningsvis, således at dokumentation efter retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5, ikke kan ske, når rapporterne er udarbejdet af revisorer ansat i politiet.

Som bevismidler i straffesager benyttes i meget stort omfang erklæringer udstedt af sagkyndige personer, der er ansat i politiet. Det gælder f.eks. kriminaltekniske erklæringer med beskrivelse af undersøgelser og analyse af fingeraftryk, ballistik, dokumenters ægthed, skriftprøver, beklædning, blodstænk, brandsteder og andre gerningssteder. De pågældende erklæringer omfatter som udgangspunkt såvel objektive beskrivelser af fund som sagkyndige analyser af de oplysninger, der har betydning for den pågældende sag. Disse erklæringer er som udgangspunkt udstedt af personer ansat i politiet, som er særligt sagkyndige på de pågældende områder. Uanset at de sagkyndige er ansatte i politiet, benyttes erklæringerne uden videre som bevis under hovedforhandlingen, uden at retten særskilt giver tilladelse dertil, og det ville være kunstigt, hvis sådanne erklæringer alene skulle kunne dokumenteres undtagelsesvis efter rettens tilladelse i medfør af retsplejelovens § 871, stk. 4.

I praksis anvendes også f.eks. politiets rapporter i færdselssager med rids over uheldssteder, beskrivelse af sigtbarhed samt vej- og vejrforhold, opmåling af afstand umiddelbart som bevismidler i straffesager i mange sager hver dag.

Det kan ikke være afgørende for, om en erklæring er omfattet af retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5, om erklæringen er udstedt af ansatte i politiet eller ej. Det afgørende må i stedet være karakteren af oplysningen og udstederens faglige forudsætninger for at kunne afgive erklæring på det pågældende område.

Ved vurderingen af, om et dokument eller bestemte oplysninger i et dokument udstedt af en person, der er i offentlig tjeneste eller handler i medfør af offentlig hverv, kan dokumenteres, må der navnlig lægges vægt på, om de relevante oplysninger i dokumentet er objektive. Der

må herunder lægges vægt på, om personen, der har udfærdiget dokumentet, efter sin stilling og uddannelse har særlige forudsætninger for og særlig tilskyndelse til at behandle og videregive oplysningerne så objektivt og fagligt korrekt som muligt. Hvis dette er tilfældet, kan dokumentet uden videre benyttes som bevis, jf. retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5.

De omhandlede rapporter er udfærdiget af personer, der er revisoruddannede og ansat i politiet. Som ansatte i politiet er de underlagt samme objektivitetsforpligtelse som anklagemyndigheden, og de kan bl.a. straffes efter straffelovens § 155 og § 157, hvis de misbruger deres stilling mv.

Det er derfor uden betydning, om de personer, der har udarbejdet rapporterne, er direkte omfattet af revisorloven eller ej.

Der er heller ikke i den foreliggende sag nogen teoretisk fare for, at oplysningerne i rapporterne ikke vil blive præsenteret på en objektiv måde, idet det i landsrettens kendelse er bestemt, at passager, der udtaler sig om forhold, som beror på en bevismæssig vurdering, som det tilkommer retten at foretage, ikke kan dokumenteres.

De tiltalte har ikke godtgjort, at de har været afskåret fra at anmode om at få foretaget supplerende undersøgelser i tilknytning til rapporterne, hvis de måtte have ønsket det, og det forhold, at de tiltaltes forsvarere ikke måtte være blevet inddraget fra starten af undersøgelserne, kan derfor ikke føre til, at rapporterne med de undersøgelser, der indtil videre er foretaget, ikke kan benyttes som bevismidler.

De revisionsuddannede personer, der har udarbejdet de omhandlede rapporter, vil kunne afhøres som vidner under hovedforhandlingen med henblik på at uddybe undersøgelserne, hvorved forsvarerne og retten vil få mulighed for at efterprøve og vurdere rapporternes fremstillinger og konklusioner.

Da retten har givet de tiltalte adgang til revisorbistand for et betragteligt pengebeløb, har forsvarerne dermed bedre mulighed for at efterprøve de omhandlede rapporter og få bistand til at tilrettelægge deres afhøringer af de sagkyndige personer, der har udarbejdet rapporterne.

Ved bevisvurderingen vil retten kunne tage højde for, om rapporterne konkret er behæftet med usikkerheder, der medfører en rimelig tvivl om indholdet af rapporterne.

Princippet om fri bevisførelse taler helt overordnet også for at tillade dokumentation af de omhandlede rapporter.

Til støtte for den subsidiære påstand har anklagemyndigheden anført navnlig, at det efter sagens kompleksitet og omfang er utvivlsomt, at sagen er så ekstraordinær, at der ikke er grund til at tilsidesætte by- og landsrettens vurdering af, at det undtagelsesvis bør tillades anklagemyndigheden at benytte rapporterne som led i bevisførelsen, jf. retsplejelovens § 871, stk. 4.

Til støtte for påstanden om ophævelse af bestemmelsen om, at forsvarerne inden for en økonomisk ramme på 250.000 kr. kan antage revisionsmæssig bistand, har anklagemyndigheden anført navnlig, at denne bestemmelse er uløseligt forbundet med, at anklagemyndigheden blev givet tilladelse til at benytte rapporterne udarbejdet af de hos politiet ansatte revisoruddannede. Hvis anklagemyndigheden afskæres fra at benytte de omhandlede rapporter som en del af bevisførelsen, er der ikke længere behov for forsvarerne for at modtage revisorbistanden, der navnlig var tiltænkt arbejdet med at gennemgå de omhandlede rapporter.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om en række rapporter, som er udarbejdet af ansatte i politi og anklagemyndighed, kan benyttes som bevismidler under straffesagen i byretten.

Efter retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5, kan erklæringer og vidnesbyrd, som er udstedt i medfør af et offentligt hverv, benyttes som bevismidler under hovedforhandlingen og skal da oplæses. Efter retsplejelovens § 871, stk. 4, kan dokumenter, uden for de tilfælde, som er nævnt i § 871, stk. 2, nr. 1-6, kun benyttes som bevismidler, hvis retten undtagelsesvis tillader dette.

Højesteret tiltræder af de grunde, der er anført af landsretten, at de omhandlede rapporter ikke kan anses for erklæringer udstedt i medfør af et offentligt hverv, jf. retsplejelovens § 871, stk. 2, nr. 5.

Spørgsmålet er herefter, om de omhandlede rapporter undtagelsesvis kan tillades benyttet som bevismidler, jf. retsplejelovens § 871, stk. 4.

Højesteret finder ligesom landsretten, at det i et tilfælde som det foreliggende er afgørende for, om rapporterne kan tillades benyttet som bevismidler, at forsvarerne – som ikke har deltaget i processen med udarbejdelse af rapporterne – stilles tilstrækkelige midler til rådighed til sagkyndig revisionsmæssig bistand.

Herefter, og af de grunde, der i øvrigt er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at de omhandlede rapporter kan benyttes som bevismidler, jf. retsplejelovens § 871, stk. 4.

Højesteret stadfæster herefter landsrettens kendelse.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

T1, T2, T3, T4 og T5 skal betale sagens omkostninger for Højesteret.